

Vásárhelyi LÁTÓHATÁR

Helyismereti - Irodalmi - Művészeti
folyóirat

II. évf. 6. szám 2011/2.

Kiadja:

HDK

Hód-Biotech Kft. Hód Kiadó

Felelős kiadó:

Fuchsz Máté ügyvezető

Szerkesztőség:

Vásárhelyi Látóhatár Szerkesztősége

6800 Hódmezővásárhely, Andrassy út 1. IV/41.

E-mail: benakk@gmail.com

Telefon: + 36 20 280 2529

Főszerkesztő:

Benák Katalin

Helyismereti szerkesztő: Borus Gábor

Irodalmi szerkesztő: Simon Ferenc

Művészeti vezető: Hézsó Ferenc

A szerkesztőség további tagjai:

dr. Szabó Pál, Fülöpné Rákos Éva, Kovács István

Fotótechnika:

Gaál Györgyi, Tóth Zoltán, dr. Spissák Lajos

Nyelvi lektorok:

Petróczi Sándorné és

dr. Lázárné Megyeri Zita

Nyomda:

Szoliter Nyomda, Hódmezővásárhely,

Benkő István nyomdavezető

M.sz. 5-13/2011

Megjelenik: negyedévente

Kapható:

Libri Könyvesbolt Petőfi utca - Emlékpont

Kálvin Antikvárium és Könyvesbolt

Tourinform Iroda - Zrínyi utca

Magyarok Boltja - Lázár utca

Németh László Városi Könyvtár

Vásárhelyi Látóhatár Szerkesztősége

Megrendelhető:

Vásárhelyi Látóhatár Szerkesztősége

6800 Hódmezővásárhely, Andrassy út 1. IV/41.

E-mail: benakk@gmail.com

Átutalással: Raiffeisen Bank Rt.

12067008-00149806-00100007

Egy évre 1.200,-Ft + postaköltség

Minden jog fenntartva! ©Vásárhelyi Látóhatár.

HU ISSN 2061-8182

Ny.t. 163/0239/2/2010

Első közlésű, elektronikus formátumú, nyel-
vileg ellenőrzött kéziratot fogadunk, mely
tartalmáért a szerző vállal felelősséget.

Adatvédelmi nyilatkozatunk megtekinthető a

www.diplomakiado.hu oldalon.

A címloldal a szegedi

Tömörkény Művészeti Gimnázium

12. grafikus osztály terve alapján készült.

MAGYAR ÖRÖKSÉG DÍJ

BATTA GYÖRGY - MAGYARSÁGMENTŐ SZOLGÁLATÁÉRT

A Magyar Örökség és Európa Egyesület 1995 óta Magyar Örökség Díjat adományoz a legjelentősebb magyar kulturális teljesítményeket felmutató személyeknek, közösségeknek. A mai napig 456-an részesültek az elismerésben, többek között Makovecz Imre, Püski Sándor és felesége, Márton Áron, Latinovits Zoltán, Sütő András, Németh László, Teller Ede, Kodály Zoltán, Duna Televízió, Sinkovits Imre, Márai Sándor, Borsos Miklós, Kós Károly, Simándy József, Tamási Áron, Melocco Miklós, Jókai Anna, Kányádi Sándor, a Kolozsvári és Nagyvárad Magyar Színház, a Muzsikás Együttes, a Lakiteleki Népfőiskola, Gyarmati Dezső, Reményik Sándor, a Pannonhalmi Főapátság, Csoóri Sándor, Cseh Tamás, Pozsgay Imre... És nem sorolva tovább a magyarság láthatatlan aranykönyvébe bekerült méltó neveket, köztük 2010 óta Hódmezővásárhely, mint első magyar település is büszke tulajdonosa a díjnak.

A sok határon túl élő díjazott közül pedig kiemelve városunk tiszteletbeli polgárait, ugyancsak büszkék lehetünk ezen kiváló emberek barátságára: Tökés László, Duray Miklós, Bőjte Csaba, Nyisztor Ilona, a Haáz család és a Szentegyházi Gyermekfilharmónia, Hajdó István, Kilyén Ilka és a 2011. márciusi díjátadó ünnepség óta magyarságmentő szolgálatáért Batta György.

BATTA GYÖRGY felvidéki magyar író, költő, lapszerkesztő 1943-ban született Rimaszombatban, és jelenleg Révkomáromban él. A kultúrát szerető, lapforgató vásárhelyiek a városi könyvtár olvasótermében az utóbbi években találkozhattak publikációival az általa szerkesztett szép kivitelezésű, értékes folyóirat, a Pozsonyban kiadott Itthon c. kulturális havilap tisztelet-példányainak olvasása közben.

Hogy valamelyest képet kapjunk a hozzájárulásáról, hitvallásáról, idézzük fel 2004-ben leírt beszédes mondatait:

„Most hatvanegy évesen rendezem sorokba önvallomásomat; életemnek abban a szakaszában, amelyben elmondhatom, hogy világgépem immár kialakult. Ma már nem hiszem, hanem tudom, hogy a világot Isten teremtette; napon-ta tapasztalom, hogy a jó cselekedet hatalmas pszichés energiát szabadít fel, míg az ellenkezője rombol. Az Istenhez én nem elsősorban papi közvetítés által, hanem a legkülönfélébb ismeretek megszerzésével és élettapasztalatom révén jutottam. Tudom például, mit fejez ki a Szent Korona ún. képi programja - magyarán: miért kerültek a pántra és az abroncsra éppen ezek az ikonok. Tudom azt is, hogy Koronánknak nincsen párja a világon, s hogy az a bizonyos képi program az idők végezetéig hirdeti: a tudás és a gyógyítás, tehát a szeretet népévé kell válnunk. Ez az ideológiánk. Mindebből következik: rendkívüli élmény, hogy magyar lehetek; hogy nem gyűlölök, hogy én is munkálkodhatok nemzetem felemelkedésén.”

A 2010-ben elküldött „Távirat”-ának sorai tovább árnyalhatják a róla kialakuló képünket:

„Egy gömöri akácfa alatt, a szőlőföldemen, hatalmasat kondult 67 éves szívem, mert átölelt az Isten – visszakaptam a hazámat.

Először érzem, a budai vár és az ég felé csillámló balatoni fényszikra raj az enyém is, és enyém minden magyar fájdalom és öröme.

Ugyanazok az angyalok, kik Szent Koronánkat hozták, most meglöbögatják nemzeti zászlónkat, hogy megérthessem három színe jelzéseit:

A vér pirosa örökre a múlté, hiszen a fehér krisztusi tisztasága a jövőt, a hit legyőzhetetlen erejét mutatja, és azt, hogy a tavaszi szelid zöldépülés mintájára újrateregetjük a nemzetünket.

Szívemben nincs gyűlölet az elvett jogokért, a betiltott anyanyelvért, a bezárt iskolákért, a gyalázkodásokért, a megaláztatásokért; azért, hogy léthazugságba próbálták kényszeríteni egy életen át.

Kezemben a béke olajága, azzal járom utam minden magyarokkal földi hajlékban, hol élnem adatott.”

És végül idézzünk legismertebb írásából, az Illyést evokáló „Egy mondat a szeretetről” című versből, hogy megsejthezzük, miért is került ismét megérdemelt helyre a Magyar Örökség Díj:

[...] „hol szeretet van,
nem baj, hogy más vagy,
más a honod,
a templomod,

s nyelvedben,
lélek-emelte versedben
másként zendülnek
az igék, csendülnek

rím-harangok;
hogy mongolos az arcod;
szabad, hogy a szavak
hozzád vonuljanak,

mint hegyről a nyáj,
és senkinek se fáj,
hogy bennük még véreid rakta,
Szent István látta

tűzek parázslanak,
Mátyás felhői gomolyganak,
budai paripák fűjnak,
holtakért gyertyák gyúlnak;

ott nem félsz,
élsz
csillagfényvel a szemedben,
nem gyűlöletben,” [...]

Berényi Károly